

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 6 czerwca 1923 r.
sygn. akt III RW 1994/22**

Nie każde popełnienie przestępstwa przez obdarowanego na szkodę darowującego, kwalifikuje się jako gruba niewdzięczność (rażąca niewdzięczność).

Sąd Najwyższy jako sąd rewizyjny
pod przewodnictwem sędziego Sądu Najwyższego dra Rybickiego,
a w obecności sędziów Sądu Najwyższego Fedyńskiego i Wyrobka jako sędziów,
w sprawie Marianny Zającowej w Bieżanowie, powódki, zastąpionej przez adwokata
dr. Aronsenna,
przeciw Błażejowi Ziętarczy w Prokocimiu i małoletniej tegoż córce pod jego władzą
pozostającej Anieli Ziętarczównie, pozwanym, zastąpionym przez adw. dr
Zimmermanna,
o odwołanie darowizny z.p.n.¹,
wskutek rewizji powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie jako sądu
odwoławczego z dnia 24 kwietnia 1922 r., sygn. akt Bc II 26/24, którym na odwołanie
pozwanego Błażeja Ziętary, zmieniono wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 10
listopada 1921 r., sygn. akt Cg XI a 1449/21,
na posiedzeniu orzekł:

- 1) nie uwzględnia się rewizji,
- 2) powódka powinna zapłacić pozwanemu Błażejowi Ziętara koszty przewodu
rewizyjnego w kwocie 5460 marek polskich do dni czternastu pod rygorem
egzekucji.

Uzasadnienie

Rewizji opartej na przyczynach rewizyjnych z § 503 ust. 3 i 4 k.p.c.² nie można
przyznać słuszności.

Sąd odwoławczy uzasadnił należycie i zgodnie z przedłożonymi aktami, że fakt
poturbowania powódki w końcu 1918 r. był już podany i badany jako przyczyna
odwołania darowizny w sporze przez powódkę przeciw tym samym pozwanym,
w sądzie powiatowym w Podgórzu do sygn. akt III 62/19, wytoczonym i prawomocnie
ukończonym, a podniesiony co do tego faktu zarzut sprzeczności z aktami jest

¹ Znaczenie nieznane.

² Austriacka ustawa z dnia 1 sierpnia 1895 r. o postępowaniu sądowym w cywilnych sprawach spornych
(Procedura cywilna), Dz.U.P. 1895 poz. 113.

nieuzasadniony. Zapatrywanie prawne sądu odwoławczego, iż fakt obsypywania powódki ziemią nie stanowi grubej niewdzięczności w rozumieniu § 948 u.c.³ nie stanowi faktycznej przesłanki, która by mogła być zaczepioną ze stanowiska przyczyny rewizyjnej § 503 pkt 3 k.p.c. Ustaleniu sądu odwoławczego że pozwany w styczniu 1921 r. powódce nie zadał uszkodzenia cielesnego, oparte jest na dowodzie bezpośrednio przed sądem odwoławczym przeprowadzonym i nie podlega krytyce w postępowaniu rewizyjnym, a sąd odwoławczy nie był wcale co do tego faktu związany wypadkiem karnym Sądu Powiatowego w Podgórzu z 15 kwietnia 1921 r., sygn. akt U 195/21, którym zasądzono pozwanego za pobicie powódki (§ 411 u.k.⁴) na 4 dni aresztu, ze zamianą na 400 marek polskich, ponieważ wyrok ten nie był prawomocny (§ 268 k.p.c.).

Pod względem prawnym ocenił sąd odwoławczy całkiem trafnie sprawę sporną, przyjmując, że żaden z podanych przez powódkę faktów nie stanowi grubej niewdzięczności pozwanego w rozumieniu § 948 u.c. wystarczy w tym względem odesłać rewidujących do wyczerpujących powodów zaczepionego wyroku sądu odwoławczego, przy czym należy zauważyć, że sąd odwoławczy całkiem trafnie poddał badaniu w drodze sporu cywilnego fakt rzekomego pobicia powódki w 1921 r., za który pozwany został w drodze karnej nieprawomocnie zasądzony, ponieważ postępowanie karne przeciw Błażejowi Ziętarze w myśl ustawy amnestyjnej z 24 maja 1921 r.⁵ zostało umorzone, zatem prejudycjalnego zasądzającego prawomocnego wyroku karnego.

Należało zatem nieuzasadnioną rewizję pozostawić bez skutku.

[Austriacka ustawa z dnia 1 sierpnia 1895 r. o postępowaniu sądowym w cywilnych sprawach spornych (austr. k.p.c.): § 268, § 411, § 503 pkt 3 i 4, Powszechna księga ustaw cywilnych dla wszystkich krajów dziedzicznych niemieckich Monarchii Austriackiej, Wiedeń 1811 (u.c.): § 948, ustawa amnestyjna z 24 maja 1921., Austriacka ustawa karna z dnia 27 maja 1852 r. (austr. k.p.k.): § 411.]

³ Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch für die gesamten deutschen Erbländer der Oesterreichischen Monarchie, Justizgesetzsammlung 1811 nr 946. Oficjalny tekst polski: *Powszechna księga ustaw cywilnych dla wszystkich krajów dziedzicznych niemieckich Monarchii Austriackiej*, Wiedeń 1811, cz. I-III.

⁴ Austriacka ustawa karna z dnia 27 maja 1852 r., Dz.U.P. 1852 poz. 117.

⁵ Ustawa z dnia 24 maja 1921 r. w przedmiocie amnestii z powodu uchwalenia Ustawy Konstytucyjnej Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 17 marca 1921 r., Dz.U. 1921 nr 42 poz. 261.